

Weer vergeten door te trekken

Roman Met *Niemand in de stad* betoont Philip Huff zich een literaire nakomeling van de grote Nescio en diens *Uitvreter*.

A *Little Less Conversation* (1968), maar dan in de remix van Junkie XL uit 2002. Dat was waaraan uw recensent denken moest bij het lezen van *Niemand in de stad*, de tweede roman van Philip Huff (1984).

Het liedje bleef maar rondspoken. Nu eens in de versie van Elvis Presley zelf, dan weer in die van JXL. Aanleiding was minder de inhoud van Huffs roman, dan de vorm waarin twee verhalen tegelijk weerklinken. Dat van

Huff zelf en dat van een literaire voorvader van hem.

Het eerste gaat over de student Philip Hofman en zijn huisgenoten uit het Weeshuis aan de Prinsengracht. We volgen Hofman en kornuiten tot in de krochten van het studentenleven waar brassen, zuipen en seks de orde van de dag bepalen en studie slechts bijzaak is.

Twee personages zijn scherp beschreven, Matt en Jacob. De eerste is een ongeremde charmeur, wat tot gedoe leidt met z'n vaste verkering. De tweede, Jacob, is een wonderlijke kerel; raadselachtig en tegelijkertijd een hartroerende intellectueel. Hij stelt zich op als Hofmans mentor in muziek en literatuur, lijkt een goede student, maar blijkt een uitvreter die leeft op kosten van zijn vermogende vader.

Niet langer in staat in maatschappelijke zin de schijn op te houden, springt hij in Engeland van de rotsen,

zoals Japi van de brug over de Waal. Huffs jongens zijn de erfgenamen van Nescio's vriendenclubje uit *De uitvreter* (1911). Lees je de een, dan hoor je hoe de ander in 2012 had kunnen klinken.

Daarmee is niet alles gezegd. Minstens zo opvallend is Huffs aanstekelijke verteldrift als het gaat om zottigheid uit het studentenleven. Over iemand met de bijnaam Stom bijvoorbeeld, die steeds vergeet om door te trekken als hij de plee heeft bezocht. Strijkers worden in zijn drol gestoken, waarna het object op Stoms kamer wordt geplaatst en aangestoken. Of over de huiskat die Cat Stevens genoemd wordt. En dat alles geschreven in een frisse popmuzikale jongensstijl vol verwijzingen naar bandjes uit heden en verleden, zoals de titel, een nummer van De Dijk.

Ook thematisch valt er wat te halen. Huff vertelt over half verweesde jongens. Dikwijls afkomstig uit welvaren-

de maar gebroken gezinnen (en gedomineerd door succesvolle vaders) gebruiken zij hun studentenjaren om de volwassenheid uit te stellen. Zoals hun vaders willen ze niet worden. Ook in de liefde niet. En dus lezen we hoe Hofman, 22 jaar oud, hunkert naar een andere vrouw maar vruchteloos vasthoudt aan zijn jeugdliefde.

Het moet de tragische stap naar volwassenheid markeren, maar daarvoor is het drama te klein, te licht. Dat van die vaders is erger, wat een stakkerig inzicht is. Je hoopt van harte dat Huff daarover nog eens zo'n bonte roman schrijft.

Daniëlle Serdijn

★★★★☆

Philip Huff: Niemand in de stad.
De Bezige Bij; 352 pagina's; € 19,90.
ISBN 978 90 234 6834 9.